

BREU PRESENTACIÓ DEL SALM 116

Continuaré caminant a la presència dels Senyor

☞ El Salm 116 és un salm d'acció de gràcies.

Mostra un moviment oscil·lant de l'ànima entre el record dels tràngols soferts en el passat i l'eufòria de la situació present. Aquesta vibració vehement de l'ànima es fa **poema d'amor i agraïment, amb incisos de lamentació, súplica o confiança.**

Alguns trets a remarcar:

- Exhibeix una pietat jove, ingènua i lleial marcadament introspectiva. La primera línia és una confessió que marca tot el Salm. Tot i ser tan elemental, aquesta formulació absoluta i en primera persona no és freqüent en el Saltiri [18:1]: **Jo t'estimo de tot cor, Senyor.** {Començaments freqüents: Jo t'exalto, Jo et dono gràcies, Jo et beneixo..}. Shōkel
- Ens ofereix la reacció d'una ànima que reconeix la bondat i **tendresa** [5] de Déu, el Déu que la manté, finalment, en una situació de pau i estabilitat.
- En altres salms similars (31, 32, 38..) s'hi fa menció dels *enemics* i s'hi expressen sentiments de *penediment*. Curiosament aquests dos elements falten en aquest Salm 116. L'orant no atribueix els seus mals a culpes personals, ni pròpies ni alienes; es considera senzillament lleial al Senyor [6 i 16].

Tots els sentiments, que són molts i variats, pivoten sobre un eix únic que va de l'**amor** [verset 1] a la **confiança** [verset 10].

☞ S'insinuen quatre situacions crítiques angunioses feliçment superades:

- Espiritualment, **una greu aflicció interior: Dintre meu l'angoixa i el neguit** [3].
- Físicament, **una malaltia** o perill imminent de mort: **Ha alliberat de la mort la meva vida** [8].
- Socialment, **un desencís** de l'entorn: **La mentida està instal·lada al cor de l'home** [11].
- Globalment, **un esclavatge** no definit: **Vós em trencàreu les cadenes** [16].

Són conjuntures, que solen "saludar-nos" de passada o "enganxar-se" a nosaltres tossudament en el llarg viatge de la nostra existència.

☞ Invocació del Senyor, del nom del Senyor.

Quatre vegades apareix l'acció d'invocar el Senyor [2,4,13 i 17]. A l'Antic Testament aquest verb { קרא, qara'= clamar, cridar, invitar, anomenar, **invocar** }, es troba més de 700 vegades. En el cas present significa " *dirigir-se a algú amb veu alta per tal d'establir-hi contacte* ". És una aspiració vehement d'establir una comunicació, una relació urgent. És un verb d'alt contingut espiritual, freqüent en el camp de la pregària.

En el Salm 116, l'orant **invoca** el Senyor quatre vegades:

- Per resoldre les situacions negatives [versets 2 i 4]
- Per agrair l'ajuda rebuda [versets 13 i 17].